Εξοχότατε κύριε Πρόεδρε,
Αγαπητοί προσκεκλημένοι,
Καλώς ήλθατε στο Δήμο Καντάνου Σελίνου.

Σας υποδεχόμαστε σήμερα στο μαρτυρικό Δήμο Καντάνου Σελίνου, στο χωριό της Καντάνου, όπου στις 3 Ιουνίου του 1941 η ιστορία κατέγραψε άλλη μια στιγμή ναζιστικής θηριωδίας.
Ήδη από το 1938 η γερμανική πολεμική μηχανή στη βάση μιας φασιστικής και επιθετικής ιδεολογίας κατακτά χωρίς αντίσταση τη μια μετά την άλλη όλες σχεδόν τις ευρωπαϊκές χώρες με στόχο την παγκόσμια ηγεμονία.
Νύχτα κατοχής και τρόμου σκεπάζει την Ευρώπη.
Κατά την προσπάθεια κατάληψης της Κρήτης, η γερμανική στρατιωτική μηχανή έρχεται αντιμέτωπη με το παράδοξο και παράλογο φαινόμενο ενός μικρού λαού ν' αντιστέκεται σε ένα συσχετισμό δυνάμεων χωρίς προοπτική νίκης.
Το όχι που αυθόρμητα ακούστηκε από τα χείλη ανδρών, γυναικών, παπάδων και παιδιών ανέδειξε ως πρωταγωνιστή των ιστορικών εξελίξεων των αγωνιζόμενο λαό.
Σε μια πρωτοφανή στιγμή ενότητας, χωρίς την καθοδήγηση του κράτους ή του τακτικού στρατού, οι λιγοστοί κάτοικοι άοπλοι μπροστά στον πιο οργανωμένο στρατό, στήνουμε μπλόκα στα Φλώρια και στην Αγριμοκεφάλα στις 23, 24 και 25 Μαΐου του ΄41, διατρανώνοντας:
«Τι θα πει λεύτερος; Αυτός που δε φοβάται το θάνατο».

Το αντίτιμο αυτής της αντίστασης το πλήρωσαν τόσο με την ίδια τους τη ζωή όσο και με ομαδικές εκτελέσεις αλλά και καταστροφές χωριών.
Στο χωριό της Καντάνου, για πρώτη φορά σε ολόκληρη την Ευρώπη, τα ναζιστικά στρατεύματα, αφού κατέστρεψαν το χωριό, άφησαν τρεις επαίσχυντες επιγραφές μαρτυρώντας τη θηριωδία που συντελέστηκε.
«Εδώ ήταν η Κάντανος κατεστράφη εκ θεμελίων δια να μην οικοδομηθεί ποτέ πλέον».
Αυτά έγραφαν οι Γερμανοί στην Κάντανο.
Λίγο πιο πέρα, στο Κουστογέρακο, ένα άλλο μαρτυρικό χωριό της ίδιας επαρχίας, μετά το τέλος του πολέμου ο Χρίστος Μαλεβίτσης γράφει:
«Ο τόπος των ολοκαυτωμάτων είναι σεπτός γι' αυτό όταν τον προσπερνάς διαβάτη μη θρηνήσεις αλλά κραταιώσου. Σκύψε και φίλησε τη σποδό της αναφλέξεως της ελπίδας του κόσμου. Γιατί στον τόπο του ολέθρου δεν πεθαίνει η ελπίδα του κόσμου αλλά ξαναγεννιέται».

Πράγματι, αμέσως μετά τη λήξη του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου, που άφησε πίσω του περίπου 50.000.000 νεκρούς, οι μπαρουτοκαπνισμένοι οραματιστές της Ευρωπαϊκής Ένωσης, Σπινέλι , Ρόσσι, Γκάσπερι, Σομάν, και άλλοι στοχάζονταν πάνω στις έννοιες της δημοκρατίας, της ειρήνης, της αλληλεγγύης, της αξιοπρέπειας, της

δικαιοσύνης, του συνεταιρίζεσθαι, του μορφώνεσθαι, του σκέπτεσθαι, της προόδου και της ευημερίας.
Σε αυτές τις αξίες στηρίχτηκε και η ανοικοδόμηση της Καντάνου, των Ανωγείων, της Βιάννου, των άλλων μαρτυρικών χωριών, αλλά και ολόκληρης της Ευρώπης.

Σήμερα 75 χρόνια μετά, για να μην κληθούμε να γιορτάζουμε επετείους χωρίς αντίκρισμα και χωρίς ουσία, πρέπει να αναστοχαστούμε την ιερή παρακαταθήκη αυτών που αγωνίστηκαν και έδωσαν τη ζωή τους για να είμαστε εμείς σήμερα λεύτεροι.
Έχουμε το χρόνο αλλά και την καθαρή ματιά να δούμε την πορεία που ακολουθεί η Ευρωπαϊκή Ένωση των λαών και των πολιτισμών;
Ή μήπως η ρύπανση της ψυχής μας από το κυνήγι του κέρδους, της απάθεια και της ιδιώτευσης δεν μας αφήνει να δούμε καθαρά τ΄ αρχικά μηνύματα αυτών των αγώνων;

Η λογική των δυνάμεων της αγοράς και των διεθνών οίκων αξιολόγησης, με την επιβολή προγραμμάτων δομικής προσαρμογής σε όρους ελεύθερου εμπορίου, μετασχηματίζει τα αξιακά πρότυπα, προκαλώντας φθορά των αξιών και των σημασιών της κοινωνίας μας.

Έτσι το 1% του πληθυσμού της γης, που κατοικεί στα εξωτικά νησιά, κατέχει το 70% περίπου του παγκόσμιου πλούτου, ενώ η ανθρωπότητα σιωπηρά εγκαταλείπει τους σπουδαίους ιστορικούς στόχους οικοδομώντας μια Ευρώπη σιδερένια, με τοίχους, φράχτες, πνιγμένους πρόσφυγες , μπίζνες, μίζες, τόκους, φόβο και υποταγή.

Αυτοί που βραβεύονται με το νόμπελ ειρήνης πυροδοτούν εστίες πολέμου σε όλη την υφήλιο, δημιουργώντας στρατιές μεταναστών και προσφύγων.
Οι θιασώτες του εκσυγχρονισμού καλλιεργούν νέους σκοταδισμούς, μέσα από τη ξενοφοβία, την άγνοια και τη δεισιδαιμονία.
Η συρρίκνωση της ελευθερίας μας παρουσιάζεται ως η έλευση νέων ελευθεριών, ενώ όλο και λιγότεροι άνθρωποι αποφασίζουν για τις ζωές τους μέσα από την άσκηση μιας υπερεθνικής οικονομικής και τεχνολογικής εξουσίας.
Η χειραγώγηση της κοινής γνώμης από τα ΜΜΕ προβάλλεται ως συναίνεση στα συμφέροντα των λίγων.
Ο εργασιακός μεσαίωνας, η διάλυση του κράτους πρόνοιας και η ελαστική εργασία παρουσιάζεται ως ευκαιρία για νέες προοπτικές.
Τα σύγχρονα ολοκαυτώματα της Συρίας, του Ιράκ, της Λιβύης και άλλων δήθεν αλλόθρησκων και βαρβαρικών εθνών παρουσιάζονται σαν προσπάθειες εκπολιτισμού και εκδημοκρατισμού, ενώ εμείς ερωτάμε με απορία γιατί ανατινάζονται οι βάρβαροι στις αυλές μας.

Τα παραπάνω μαζί με την απαξίωση της πολιτικής ζωής, την καθιέρωση μιας βάναυσης γραφειοκρατίας και τη δημιουργία υπερχρεωμένων χωρών και ατόμων κινούν την Ευρώπη προς μια ολοκλήρωση που θα την κάνει ολιγαρχική, πιθανώς δε και φασιστική.

Και όπως έλεγε ο Χατζιδάκης: **«Η μορφή του τέρατος είναι αποκρουστική**. **Όταν όμως το πρόσωπο του τέρατος πάψει να μας τρομάζει, πρέπει να φοβόμαστε γιατί αυτό σημαίνει ότι αρχίζουμε να του μοιάζουμε».**

Εξοχότατε κύριε πρόεδρε της Δημοκρατίας
Το Δημοτικό μας Συμβούλιο έλαβε απόφαση να Σας ανακηρύξει σήμερα ΕΠΙΤΙΜΟ ΔΗΜΟΤΗ, ως ένδειξη βαθύτατης τιμής και αναγνώρισης της συνεισφοράς σας στον αγώνα διεκδίκησης των γερμανικών αποζημιώσεων και του κατοχικού δανείου, που τόσο σθεναρά έχετε υποστηρίξει, ως Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ως πολιτικός, ως καθηγητής Συνταγματικού Δικαίου, ως Έλληνας πολίτης.

Για την πολύτιμη συμβολή σας στον ως άνω αγώνα, την σθεναρή από μέρους σας προάσπιση των εθνικών δικαίων, την προσφορά σας στην επιστήμη, την πνευματική ζωή και γενικότερα στο Δημόσιο Βίο της πατρίδος μας, σας ανακηρύσσουμε Επίτιμο Δημότη του Δήμου Καντάνου Σελίνου και σας παραδίδουμε ο κλειδί της πόλης μας, με την πεποίθηση ότι θα εξακολουθήσετε και στο μέλλον να αγωνίζεσθε με το ίδιο σθένος.

Κλείνοντας από αυτό το βήμα θα ήθελα να σας ενημερώσω οτι μετά την ομόφωνη απόφαση του Πανεπιστημίου Κρήτης για την ανάκληση της τιμητικής διάκρισης στο Γερμανό ιστορικό Χάιντς Ρίχτερ, ο οποίος στο βιβλίο του «Η Μάχη της Κρήτης» αναθεωρεί και προσβάλει την ιστορία, άνευ αποδείξεων, υμνώντας την προσπάθεια των Γερμανών ιπποτών αλεξιπτωτιστών και θεωρώντας βάρβαρη και θηριώδη την αντίσταση των Κρητικών, με όλον τον σεβασμό, παρακαλώ την προεδρία να προβληματιστεί για τη συνέχιση της χρήσης αυτού του τιμητικού τίτλου από τον κ. Ρίχτερ, ο οποίος έχει βραβευθεί το 2000 με τον Χρυσό Σταυρό του Τάγματος του Φοίνικα από τον τότε Πρόεδρο της Δημοκρατίας Κωστή Στεφανόπουλο.

Να έχετε υγεία και δύναμη ψυχής στην ανηφορική διαδρομή που διανύει η πατρίδα μας.

Καλείται η Πρόεδρος του Δ.Σ., κυρία Ζερβουδάκη Παγώνα, όπως προσέλθει στο βήμα, για την ανάγνωση της σχετικής απόφασης του Δημοτικού Συμβουλίου.